

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.260/2022/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Gyulai Ákos ügyvéd (cím) által képviselt I. rendű felperes neve (cím) I. rendű, II. rendű felperes neve (cím) II. rendű, III. rendű felperes neve (cím) III. rendű és IV. rendű felperes neve (cím) IV. rendű felpereseknek – a dr. G. M. I. jogtanácsos által képviselt alperes neve (cím) alperessel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.680/2021/29. számú ítélete ellen a felperesek 33. sorszám alatt benyújtott és 35. sorszám alatt kiegészített fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az abban foglalt elsőfokú per költséget a felperesek személyenként kötelesek megfizetni az alperes részére.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek személyenként 50 000 (ötvenezer) forint másodfokú per költséget, az államnak pedig – külön felhívásra – személyenként 625 000 (hatszázhuszonötezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az alperes M.-i R.-a előtt 05010/391./201.. bü. számon jelentős kárt okozó csalás bűntett kísérlete és más bűncselekmények miatt büntetőeljárás indult L.G.-né és társai ellen. A nyomozás kezdetén rendelkezésre álló adatok szerint L.G.-né 2007 őszén fészekrakó hitellel kapcsolatos ügyintézéshez kérte az I. és a II. rendű felperesek segítségét. Úgy állapodott meg velük, hogy a felvett hitelből kifizeti az általa megvásárolni kívánt ingatlan vételárát, a szociálpolitikai támogatást pedig az I. és a II. rendű felperesek kapják meg a közreműködésük díjaként. Mivel azonban L.G.-né akkoriban gyermekgondozási segélyből élt, abban is megegyeztek, hogy szüksége van egy adóstársra, aki végül L.R.A. lett. Ezt követően F. körjegyzője L.G.-né kérelmére olyan valótlan tartalmú okiratot állított ki, amely szerint ő és L.R.A. élettársak, és közösen nevelik L.G.-né három kiskorú gyermekét. A kérelmet tanúként a II. rendű felperes írta alá, aki az I. rendű felperes közreműködésével hamis munkáltatói igazolást is szerzett L.R.A. részére. Bár ezen okiratok alapján L.G.-né és L.R.A. 2007. október 10-én lakásvásárlási hitel és otthonteremtési támogatás iránti kérelmet nyújtottak be az O.. Bank Nyrt.-hez, a bank e kérelmet elutasította és feljelentést tett.

[2] Azt, hogy e bűncselekményeket személy szerint az I. és a II. rendű felperesek követték el, egyrészt az L.R.A és L.G.-né által adott személyleírás és életkor támasztotta alá.

Másrészt L.G-né fel is ismerte őket a neki bemutatott személyigazolvány képek alapján. Harmadrészt pedig a felsővadászti körjegyzőhöz benyújtott kérelmen tanúként a II. rendű felperes, azaz B. I.-né született V. A. neve szerepelt. Ezért a nyomozóhatóság gyanúsítottként megidézte az I. és a II. rendű felpereseket, akik a kihallgatásukon nem jelentek meg. Nem vezetett eredményre a lakcímellenőrzésük sem, mert a járőrök azt állapították meg, hogy a bejelentett lakóhelyükről ismeretlen helyre távoztak, az új tartózkodási helyüket pedig nem jelentették a lakcímnnyilvántartó felé. Ezért az alperes 2012. május 15-én belföldi elfogatóparancsot bocsátott ki velük szemben, az iratokat pedig – L.G-né és L.R.A. vonatkozásában – vádemelési javaslattal megküldte a M.-i V.-i Ügyészség részére.

[3] Mivel az eljárás során adat merült fel arra vonatkozóan, hogy az I. és a II. rendű felperesek feltehetően K.-ban tartózkodnak, az alperes előterjesztése alapján a M.-i V.-i Bíróság 2012. augusztus hó 16-án európai és nemzetközi elfogatóparancsokat bocsátott ki az I. és a II. rendű felperesekkel szemben, amelyeket a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium 2012. augusztus 28-án megküldött az Országos Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Főigazgatóság Nemzetközi Bűnügyi Együttműködési Központ Interpol Magyar Nemzeti Iroda (a továbbiakban: NEBEK) részére.

[4] Az I. és a II. rendű felperesek 2012 júniusában értesültek arról, hogy elfogatóparancsot bocsátottak ki ellenük. Ezért a II. rendű felperes 2012. szeptember 6-án – jogi képviselője útján – kérelmet nyújtott be a M.-i V.-i Ügyészséghez a vele szemben kiadott európai és nemzetközi elfogatóparancs visszavonásának kezdeményezése iránt. Előadta, hogy a férjét: az I. rendű felperest követve utazott K.-ba, és nem tudott arról, hogy „az ügyészség előtt még büntetőeljárás van folyamatban” vele szemben, ezért nem jelentette be a tartózkodási helyét. Azt is állította, hogy néhány hónapon belül mindenképpen visszatelepedik M.o.-ra, mert „amint az otthon ismert, a kanadai hatóságok az itt tartózkodó magyarokat hazatelepitik.” A beadványához mellékelte azt a 2012. augusztus 26-án kelt e-mailt, amelyben közölte a jogi képviselőjével a kanadai tartózkodási helyét és az I. rendű felperes e-mail címét. Úgy érvelt, hogy mivel a tartózkodási helye és az elérhetősége ismertté vált, az európai és nemzetközi elfogatóparancsot vissza kell vonni.

[5] 2012. szeptember 19-én az I. és a II. rendű felperesek nemzetközi körözését rögzítették az Interpol adatbázisában, a Schengeni Információs Rendszerben (a továbbiakban: SIS) az elfogásukra irányuló figyelmeztető jelzést helyezték el, a NEBEK pedig a kanadai Interpol társirodához fordult az I. és a II. rendű felperesek tartózkodási helyének és a kitoloncolásuk feltételeinek közlése iránt.

[6] A II. rendű felperes – jogi képviselője útján – 2012. szeptember 27-én újra kérte a M.-i V.-i Ügyészségtől az elfogatóparancsok visszavonásának kezdeményezését, egyben jelezte, hogy néhány héten belül várható a visszatoloncolása, így a büntetőügy tárgyalására haza fog érkezni.

[7] A M.-i V.-i Ügyészség 2012. október 2-án további nyomozási cselekményeket rendelt el, ezért a nyomozati iratokat visszaküldte a nyomozóhatóságnak. Kifejtette, hogy a büntetőeljárás ügyészi szakaszában olyan információ jutott a tudomására, amely szerint a jelen ügyben eddig ún. felhajtóként szereplő I. és II. rendű felpereseken kívül a szintén B. I. (beceneve: „P.”) és B. I.-né (szül.: Sz. A.) nevezetű személyek jártak el közvetítőként

fészekrakó hitelek és otthonteremtési támogatások kapcsán. Előírta, hogy meg kell vizsgálni: valós-e a II. rendű felperes e-mailjében megjelölt kanadai cím, és hogy tényleg várható-e a kitelepítése. Azt is szükséges tisztázni, hogy ez a közlés csak a II. rendű felperesre, vagy férjére, azaz az I. rendű felperesre is vonatkozik-e. Végül be kell mutatni L.G-né és L.R.A. gyanúsítottak részére mindkét B. I. és mindkét B. I.-né fényképét annak érdekében, hogy tisztázni lehessen: kik voltak a felhajtók a konkrét ügyben.

[8] A folytatódó nyomozás során az alperes M.-i Rendőrkapitánysága 2012. október 25-én újra kihallgatta L.R.A-t és L.G-nét, akik közül L.R.A. a bemutatott fényképekről egyértelműen felismerte B. I.-t (beceneve: „P.”), L.G-né pedig B. I.-t (beceneve: „P.”) és B. I.-nét (szül.: Sz. A.), mint a konkrét hitelügylet során nekik segédkező személyeket. Erre tekintettel a rendőrkapitányság 2012. október 27-én visszavonta az I. és a II. rendű felperesekkel szemben kibocsátott belföldi elfogatóparancsot, előterjesztést tett a M.-i V.-i Ügyészség felé a rájuk vonatkozó európai és nemzetközi elfogatóparancsok soron kívüli visszavonásának kezdeményezésére, továbbá tájékoztatta a NEBEK igazgatóját, hogy az elfogatóparancsok visszavonása folyamatban van, az I. és a II. rendű felperesek elfogása pedig okafogyottá vált, ezért kérte, hogy a foganatosításának megelőzése érdekében még az elfogatóparancsok visszavonása előtt, soron kívül tegye meg a szükséges intézkedéseket. Az alperes átirata alapján a NEBEK – még ugyanezen a napon – közölte az Interpol kanadai társirodájával, hogy az I. és a II. rendű felperesekkel szemben érvényben lévő európai és nemzetközi elfogatóparancsok visszavonása folyamatban van, a személyek letartóztatására vonatkozó korábbi kérelem okafogyottá vált, azt tekintsék tárgytalannak.

[9] A M.-i V.-i Bíróság 2012. október 31-én visszavonta az I. és a II. rendű felperesekkel szemben kibocsátott európai és nemzetközi elfogatóparancsokat, e határozatait pedig megküldte a NEBEK részére is. Az alperes M.-i Rendőrkapitánysága – a NEBEK megkeresésére – 2012. november 5-én törölte a SIS rendszerből az I. és a II. rendű felperesek elfogására vonatkozó jelzéseket, a NEBEK pedig kihúzta őket az Interpol körözési listájáról. Ennek ellenére a kanadai hatóságok 2012. november 8-án – a gyermekekkel: a III. és a IV. rendű felperesekkel együtt – kitoloncolták az I. és a II. rendű felpereseket K.-ból.

[10] A felperesek a módosított keresetükben személyenként 15 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérték kötelezni az alperest. Arra hivatkoztak, hogy az alperes téves adatközlése miatt bocsátottak ki elfogatóparancsokat az I. és a II. rendű felperesekkel szemben, annak ellenére, hogy a büntetőeljárás tárgyát képező bűncselekményeket nem ők, hanem a névrokonaik követték el. Ennek következtében kitoloncolták őket K.-ból a gyermekekkel: a III. és a IV. rendű felperesekkel együtt, amely sértette az emberi méltóságukat, a jóhírnevüket, a becsületüket, a személyi szabadságukat, továbbá az egyenlő bánásmódhoz való jogukat. Emiatt olyan immateriális hátrányokat szenvedtek el, amelynek kiküszöbölése vagy csökkentése érdekében az általuk követelt nem vagyoni kártérítés megfizetése szükséges.

[11] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint nem tévedésből bocsátottak ki elfogatóparancsokat az I. és a II. rendű felperesek ellen, hanem azért, mert rájuk terelődött az eljárás tárgyát képező bűncselekmények elkövetésének megalapozott gyanúja. A nyomozóhatóság betartotta a büntetőeljárás szabályait, így nem sértette meg a felperesek személyiségi jogait, arra vonatkozóan pedig, hogy a felperesek milyen származásúak, nem rendelkezett adatokkal. A felpereseket egyébként sem az

elfogatóparancsok alapján szállították haza K.-ból, hiszen a II. rendű felperes védője az ügyészséghez intézett kérelmeiben többször jelezte, hogy ettől függetlenül is várható a kitoloncolásuk.

[12] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felpereseket az alperes részére 500 000 Ft perköltség, az állam részére pedig személyenként 375 000 Ft feljegyzett kereseti illeték megfizetésére.

[13] A határozatának indokolása szerint a tényállást az alperes írásbeli ellenkérelme alapján állapította meg, amelyet a felperesek nem tettek vitássá. E tényállás alapján abban kellett állást foglalnia, hogy az alperes az I. és a II. rendű felperesekkel szemben téves adattartalommal bocsátott-e ki belföldi elfogatóparancsot, továbbá téves adatok alapján kezdeményezte-e európai és nemzetközi elfogatóparancsok kibocsátását. A felperesek ugyanis a pontosított keresetüket erre az érvelésre alapították, így ahhoz a bíróság a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 342. §-ának (1) bekezdése alapján kötve volt. Ezt meghaladó jogsértésre, így a büntetőeljárás szabályainak megsértésére a felperesek nem hivatkoztak. Azt ugyanakkor alap nélkül állították, hogy az alperes összekeverte az I. és a II. rendű felperesek személyi adatait a névrokonaik adataival, mert a bűncselekmények elkövetésének gyanúja a nyomozás során feltárt adatok alapján kifejezetten rájuk terelődött, így nem történt hanyag adatkezelés. Erre tekintettel – jogellenes magatartás hiányában – az alperes nem kötelezhető kártérítés megfizetésére. A felperesek nem tettek eleget az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 19. §-ában foglalt valószínűsítési kötelezettségüknek sem, az ugyanis, hogy roma származásúak, önmagában nem teszi valószínűvé azt, hogy emiatt érte őket hátrány.

[14] A kártérítési felelősség jogszabályi feltételei közül hiányzik az alperes felróhatósága is, mert igazolta, hogy mielőbb tudomást szerzett arról, hogy az I. és a II. rendű felpereseken kívül mások lehetnek az elkövetők, azonnal intézkedett az elfogatóparancs visszavonása és a kitoloncolás megelőzése érdekében, tehát úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható. A felperesek valójában saját magukat hozták olyan helyzetbe, amely a kitoloncolásukhoz vezetett, mert az adott helyzetben az lett volna elvárható, hogy amikor 2012 júniusában tudomást szereztek az elfogatóparancsokról, azonnal felveszik a kapcsolatot a nyomozóhatósággal annak érdekében, hogy ne szenvedjenek hátrányt, és ne toloncolják ki őket. Mindezt azonban nem tették meg, ez pedig a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: 1959. évi Ptk.) 340. §-ának (1) bekezdése alapján az ő terükre esett.

[15] A pervesztes felpereseket a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 87. §-ának (2) bekezdése és 102. §-ának (1) bekezdése alapján érdekeltségük arányában kötelezte a feljegyzett kereseti illetéknek és az alperes jogi képviselői munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, amelynek mérséklésére nem látott okot.

[16] A felperesek a fellebbezésükben arra kérték az ítéltáblát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és a keresetnek adjon helyt. Állították, hogy az alperes a nyomozás során több eljárási cselekményt is jogtalanul fogadosított. Így nem bizonyosodott meg arról, hogy a fényképes felismerésük a tévedést kizáró módon zajlott-e le. Kétkedtek

abban is, hogy a felsővadász körjegyzőhöz benyújtott kérelmen tanúként valóban a II. rendű felperes neve szerepel. Állították továbbá, hogy más volt a lakcímük, mint a bűncselekményeket elkövető névrokonaiknak, amelyet a nyomozóhatóság szintén figyelmen kívül hagyott. Nem tárta fel azt sem, hogy semmilyen kapcsolat nem volt köztük és ezen személyek között. Ezek a hibák és L.R.A., valamint L.G-né hamis tanúszása vezetett az ő téves meggyanúsításukhoz. A büntetőeljárás során eljáró meghatalmazott védőjük nem hitt az ártatlanságukban, és nem tájékoztatta őket megfelelően. Nem mondtak neki olyat, hogy néhány hónapon belül várható a kitoloncolásuk. Amint tudomást szereztek a büntetőeljárásról és az elfogatóparancsokról, azonnal védőt hatalmaztak meg, aki bejelentette az alperesnek a lakcímüket és az elérhetőségüket, így minden, ami ezt követően: az elfogatóparancsok visszavonásáig eltelt két hónapban történt, az alperes hanyag és figyelmetlen eljárásának eredménye volt: ez vezetett oda, hogy megfosztották őket a kanadai egzisztenciájuktól. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság tévesen róta fel nekik, hogy nem közölték a lakcímüket a nyomozóhatósággal, ezt ugyanis megtették, ennél többet pedig az adott helyzetben nem tehettek. Ezért az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból helytelen következtetést vont le, így téves döntést hozott.

[17] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, egyetértett annak indokaival. Rámutatott, hogy a felperesek az elsőfokú eljárás során – kifejezett bírói kérdés ellenére – nem vitatták az ellenkérelemben foglalt tényállást, továbbá elismerték, hogy a büntetőeljárás jogszerűen zajlott. Csupán téves adatkezelésre hivatkoztak, ami nem valósult meg. Az pedig, hogy a nyomozás során bejelentett lakcímük valós volt-e, több szempontból is kétséges.

[18] Az ítéltábla a fellebbezés elbírálása során nem lépte át a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért csupán abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben foglalt okokból jogszerűtlenül utasította-e el a felperesek keresetét vagy nem. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[19] Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor a tényállást az alperes ellenkérelmében írt tényelődással egyezően állapította meg, hiszen annak valódiságát a felperesek már az elsőfokú eljárásban elismerték (18. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldalának 6. bekezdése). E tényállás alapján logikusan és okszerűen következtetett arra, hogy a felperesek keresete alaptalan. Az ítéltábla túlnyomórészt egyetért az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket nem kíván megismételni, a fellebbezés tükrében ugyanakkor az alábbiakat emeli ki.

[20] A felperesek a 2022. január 24. napján megtartott tárgyaláson pontosított keresetük szerint kizárólag azért követeltek nem vagyoni kártérítést az alperestől, mert állították, hogy az alperes hanyagul kezelte az adataikat, vagyis összekeverte az I. és a II. rendű felpereseket a névrokonaikkal, amelynek következtében kitoloncolták őket K.-ból. E tárgyalás során kifejezett bírói kérdésre megerősítették azt is, hogy egyéb büntetőeljárási jogsértésre nem kívánnak hivatkozni (18. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldalának utolsó előtti bekezdése). Ehhez képest a fellebbezésükben új tényt állítottak, mert úgy érveltek, hogy az alperes megsértette a büntetőeljárás szabályait akkor, amikor nem vonta vissza az I. és a II. rendű felperesek ellen kibocsátott elfogatóparancsokat azt követően, hogy

a jogi képviselőjük bejelentette a kanadai lakcímüket. Új tényállításnak minősült az a fellebbezési hivatkozás is, hogy az alperes egyes nyomozati cselekményeket hanyagul végzett el, így hibázott a felismerésre bemutatásuk, a felsővadászti körjegyzőhöz benyújtott kérelem vizsgálata, továbbá a lakcímük és a névrokonaikhoz fűződő kapcsolataik ellenőrzése során. Mivel ezekről a tényekről a felpereseknek már az elsőfokú eljárás során is tudomásuk volt, azokra a fellebbezésükben a Pp. 373. §-ának (2) bekezdése alapján nem hivatkozhattak, ezért e tényállításokat az ítéltábla figyelmen kívül hagyta, és kizárólag azt vizsgálta meg, hogy az alperes valóban összekeverte-e az I. és a II. rendű felperesek adatait a névrokonaik adataival, és ha igen, ez volt-e az oka annak, hogy kitoloncolták őket K.-ból.

[21] E körben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes nem azért bocsátott ki belföldi elfogatóparancsokat az I. és a II. rendű felperesek ellen, és nem azért kezdeményezte rájuk vonatkozó európai és nemzetközi elfogatóparancsok kibocsátását, mert összekeverte őket a névrokonaikkal, hanem azért, mert az elsőfokú ítéletben részletezett bizonyítékok kifejezetten az I. és a II. rendű felperesekre terelték a nyomozás tárgyát képező bűncselekmények elkövetésének megalapozott gyanúját. Ezért ezek az eljárási cselekmények nem hanyag adatkezelés eredményeként születtek meg, hanem okszerűen fogantatottak, jogszzerű büntetőeljárási cselekményeknek minősülnek, amelyek nem sérthették meg a felperesek egyetlen személyiségi jogát sem. Erre tekintettel az alperest nem lehetett azon kár megtérítésére kötelezni, amely a felpereseket e jogszzerű magatartással okozati összefüggésben érte.

[22] A kereset azonban akkor sem lett volna alapos, ha az alperes ezen eljárási cselekmények elvégzése során összekeverte volna az I. és a II. rendű felperesek személyi adatait a névrokonaik adataival. A felperesek által nem vitatott tényállás szerint ugyanis az alperes 12 nappal a felperesek kitoloncolása előtt: 2012. október 27-én visszavonta az I. és a II. rendű felperesekkel szemben kibocsátott belföldi elfogatóparancsokat, a NEBEK pedig még ugyanezen a napon, azaz szintén 12 nappal a kitoloncolás előtt értesítette a kanadai Interpol társirodát arról, hogy az I. és a II. rendű felperesek kitoloncolása okafogyottá vált. A M.-i V.-i Bíróság 8 nappal a felperesek kitoloncolása előtt: 2012. október 31-én visszavonta az I. és a II. rendű felperesekkel szemben kibocsátott európai és nemzetközi elfogatóparancsokat, ezért az alperes 3 nappal a kitoloncolás előtt: 2012. november 5-én törölte őket a SIS rendszerből, a NEBEK pedig ugyanekkor kihúzta őket az Interpol körözési listájáról. Mindez azt jelenti, hogy az alperes közreműködésével kibocsátott európai és nemzetközi elfogatóparancsok 2012. november 8-án már nem szolgálhattak megfelelő jogalapot a felperesek K.-ból való kitoloncolására, így az elfogatóparancsok és a kitoloncolás között nincs okozati összefüggés. Erre tekintettel a felperesek akkor sem követelheték volna az alperestől a kitoloncolásból eredő káruk megtérítését, ha az elfogatóparancsokat az alperes hanyag adatkezelése miatt bocsátották volna ki az I. és a II. rendű felperesekkel szemben.

[23] Mindezt azt jelenti, hogy a kereset – egyrészt a jogellenes magatartás, másrészt pedig az okozati összefüggés hiánya miatt – nem foghatott helyt, ezért a kártérítési felelősség további feltételeit nem kellett vizsgálni. Emiatt az ítéltábla mellözi az elsőfokú ítéletből a felperesek önhibájára és az alperes felróhatóságának hiányára alapított érvelést. Mivel azonban az elsőfokú bíróság ettől függetlenül – túlnyomórészt helyes indokok alapján – jogszzerű érdemi döntés hozott, az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] Észlelte ugyanakkor, hogy az elsőfokú ítélet rendelkező része nem tartalmazza, hogy a felperesek személyenként vagy egyetemlegesen kötelesek-e megfizetni az abban foglalt elsőfokú perköltséget, ezért e hiányosságot – az elsőfokú ítélet végrehajthatósága érdekében – pótolni kellett. Mivel pedig a felperesek a Pp. 37. §-ának c) pontjában írt pertársaságot alkottak, őket – az elsőfokú ítélet indokolásának [45] pontjával egyezően – nem egyetemlegesen, hanem az érdekeltségük arányában, azaz személyenként kellett kötelezni az elsőfokú bíróság által meghatározott és a felperesek által nem kifogásolt mértékű elsőfokú alperesi perköltség megfizetésére (Pp. 87. §-ának (2) bekezdése). Erre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet ennek megfelelően pontosította.

[25] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla a másodfokú eljárásban is pervesztes felpereseket kötelezte a feljegyzett fellebbezési illetéknek és az alperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (1) bekezdése). Ez utóbbi összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (6) bekezdései alapján mindösszesen 200 000 Ft-ban határozta meg, ez állt ugyanis arányban az alperes jogi képviselője által kifejtett tevékenységgel, aki a rövid tartamú fellebbezési ellenkérelmében csupán az elsőfokú eljárásban előadott nyilatkozatait ismételte meg. Mivel az alperes képviselőt a jogtanácsosa látta el, erre az összegre nem kellett általános forgalmi adót felszámítani.

[26] A felperesek a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése alapján az érdekeltségük arányában, azaz személyenként egyenlő összegben kötelesek megfizetni a feljegyzett fellebbezési illetéket és az alperes másodfokú perköltségét.

Debrecen, 2022. szeptember 15.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró